

РЕШЕНИЕ

№ 2350

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1550** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на И. А. А. от [населено място] срещу решение № 3042/05.08.2022 г., постановено по адм. д. 16319/2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 105-ти състав, с което е отхвърлена жалбата му срещу заповед за задържане на лице с рег. № 513зз-161 от 03.11.2021 г., издадена от М. К. – служител в сектор 06 ОПКП- СДВР, с която жалбоподателят е задържан за 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Касаторът оспорва съдебното решение, като твърди, че е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост - касационни основания за отмяна по смисъла на чл. 209, т. 3 от АПК. Иска да бъде отменено обжалваното решение и заповедта за задържането му. Съображения в подкрепа на твърдените касационни основания и искането са изложени в касационната жалба. Претендира заплащане на разноски.

Ответникът, М. К. - полицейски орган в с-р 06 ОПКП – СДВР, оспорва касационната жалба и излага доводи, че обжалваното решение е правилно в приложени по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност

на касационната жалба и счита, че решението следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното решение № 3042/05.08.2022 г., постановено по адм. д. 16319/2021 г. по описа на Софийски районен съд, е отхвърлена жалбата на И. А. А. срещу заповед за задържане на лице с рег. № 513зз-161 от 03.11.2021 г., издадена от М. К. – служител в сектор 06 ОПКП- СДВР, с която, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, на касатора е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Задържане за срок до 24 часа" в помещение за временно задържане на 03 РПУ – СДВР. За да постанови решението си, съдът е приел, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен административен орган при спазване на предписаната от закона форма по смисъла на чл.59, ал.2 от АПК. Като е обсъдил доказателствата по делото, е обосновал извод, че от тях се установява, че към момента на задържането на И. А. А. е имало данни, от които може да се направи извод за обосновано подозрение за вероятна съпричастност на лицето към извършено престъпление, доколкото е имало информация, че последната локация на една от инкриминираните вещи се намира на кооперативния пазар в[жк], до спирка „ [община]“ на [улица], между помещения с номера 6-9, за която е установено, че е адрес, на който се намира заложна къща и сервиз за лаптопи и мобилни апарати, стопанисван от жалбоподателя, като при направена връзка с последния, същия се е опитал да заблуди полицейските органи за местонахождението на инкриминираната вещ, като при извършеното претърсване в дома му, същата е намерена и иззета.

Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и е обосновано.

Законосъобразен е изводът на съда, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в предписаната от закона форма.

Пред първоинстанционния съд са събрани всички документи, представляващи административната преписка и допълнително представен препис на материалите от ДП № 213/2021г. по описа на СДВР, касаещи задържането по ЗМВР на И. А. А.. Съдът е провел и обсъждане на всички събрани доказателства, като е достигнал до обоснован извод, че е налице съответствие между посоченото фактическо и правно основание за издаването на заповедта, които, макар и лаконични, в достатъчна степен изясняват обстоятелството, мотивирало полицейския орган да приложи мярката, като са били налице основания, които да обосноват подозрение за съпричастност на жалбоподателя към престъплението за което е образувано досъдебното производство.

Органът е посочил обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде този административен акт, като е допустимо мотивите, в т.ч. и фактическите основания, да се съдържат в друг документ, неразделна част от административната преписка, който да предхожда издаването на акта. (Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК). Към преписката са представени докладни, протоколи за обиск на местопроизшествие, за претърсване и изземване, за разпит на свидетели и пр., в които подробно са описани обстоятелствата и фактите, свързани с установяването на съпричастност на А. към извършено престъпление. По тази причина, фактите, съдържащи се в тези писмени доказателства следва да се отнесат към фактическите основания за издаване на обжалваната заповед.

Законосъобразен е и изводът на първоинстанционния съд, че оспорената заповед е постановена в съответствие с материалноправната норма на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Съгласно посочената разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За прилагането на тази принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастен с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката. В случая от събраните по делото доказателства по несъмнен начин е установено, че жалбоподателят е притежавал вещ – предмет на престъпление, както и че се е опитал да заблуди полицейските органи за местонахождението ѝ. Фактът, че касаторът не е обвиняем, а е разпитан в качеството на свидетел по представеното досъдебно производство, описано и в мотивите на заповедта, не води до извод за материална незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като е установено, че към момента на задържането по чл. 72 ЗМВР са съществували достатъчно данни за възможна съпричастност към престъпление и спрямо И. А. е осъществена хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, поради което заповедта е издадена в съответствие с материалния закон. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагането на ПАМ "задържане за 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършването на съответното престъпление. В същия смисъл е и решение от 24.06.2014 г. на ЕСПЧ "П. и П. срещу България", според което, за да е налице обосновано подозрение, че едно задържано лице има отношение към извършено престъпление, следва да са установени факти и да е налице информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъпление. Освен това подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че заповедта е издадена в противоречие с целта на закона и принципа за съразмерност, закрепен в чл. 6 АПК. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" е оправдано, тъй като в случая са налице конкретни данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който интерес, независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. с) от ЕКПЧ, съотнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на касатора са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода.

С оглед на изложеното, настоящият тричленен състав на Административен съд София - град намира, че обжалваното решение съответства на материалния закон, не е

допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е обосновано, поради което не са налице сочените касационни основания за неговата отмяна. При направената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК настоящата инстанция констатира, че същото е валидно и допустимо, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и заявената претенция, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100 лв., съгласно Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед правната и фактическа сложност на делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК Административен съд София- град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3042/05.08.2022 г., постановено по адм. д. 16319/2021 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав.

ОСЪЖДА И. А. А. от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: